

ærede Rigsbogsmand nævne, Ladepladsen Løkken, er en Vanskelighed ved at tvinge Tjenerne, fordi de med største Fornøielse ville forære os hele Tjenden, men vi ikke have Lyft til at tage imod denne Gave af dem. Da Sagen staaer faaledes, kunne vi ikke ved at anlægge nogen Sag imod dem komme videre, end til hvad de ere fuldkommen beredte og villige til, at faae dem dømt til at give os Tjenden. Det er Grunden, hvorfor denne Sag staaer hen. Det er iøvrigt en Selsølg, at man maa see at bringe denne Sag i Orden, og at ogsaa denne Lovs Vedtagelse vil indeholde stor Opfordring for Regjeringen til at drage Omsorg derved.

Mosenørn: Den høitærede Minister endte med at sige, at Kirkeieerne havde stor Tilbøielighed til at forære Staten Tjenden — hvis jeg ikke misforstod ham — naar de faaledes kunde slippe for at vedligeholde Kirken. — Jeg veed ikke, om jeg misforstod den høitærede Minister? (Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Jo!) Hvis dette var Tilfældet, vilde jeg sige, at den norske Forordning af 1734, hvorpaa Regjeringen ellers har støttet sig meget i sine Forordninger, indeholder Analogier for, at det Yderligste, man kunde gaae Kirkeieeren, var, at man kunde tvinge ham til at sige: Her have I Tjenden, saa er jeg fri for alle Forpligtelser. Men jeg troer iøvrigt ikke, at der vil være mange Kirkeieere, idetmindste for Diebliffet, som have stor Lyft dertil. Den høitærede Minister spurgte, hvorfor det var mig saa meget om at gjøre at faae en Udtalelse om, hvad han egentlig tænkte sig ved denne eventuelle Lov. Jeg troede, at jeg havde antydet det, sidst jeg havde Ordet. Det er mit Ønske at faae en Veiledning med Hensyn til min Stemmegivning. Den høitærede Minister vilde ikke directe give mig Svar, men imidlertid vil det Svar, jeg har faaet, sammenholdt med tidligere Ytringer af den høitærede Minister, være mig fuldkommen tilstrækkeligt, saa at jeg i Genhold dertil maa erklære, at jeg bestemt fastholder Endringsforslaget og selv vil stemme for, at § 4 gaaer ud, og ogsaa fremdeles vil anbefale det høitærede Landsting at stemme med mig. Den høitærede Minister lagde til-

lige, forekom det mig, en vis Vægt paa, at dette Ord „Expropriation“ skulde have en vis Betydning i mit Øre; det forekommer mig, at han fremhævede, at det netop skulde være i mit Øre. Det er muligt, at jeg tager feil, men det forekom mig, og saa har jeg naturligvis maattet lede efter Grunden dertil, og det turde maaskee være den, at den høitærede Minister var tilbøielig til at ansee mig for en Slags Repræsentant for Kirkeieerne. Jeg tør nu ikke hævde en saadan Stilling, men imidlertid vil jeg sige, at forsaavidt jeg kunde tænke mig staaende paa Kirkeieernes Standpunkt, vilde jeg være tilbøielig til at erklære, at det ikke vilde gjøre mig meget ondt, om denne Lov ikke kom ud. Jeg troer ikke, at Kirkeieerne behøve just med stor Sorg at imødesee et saadant Resultat, at Loven ikke kommer ud; — den ærede Ordfører httrede, at en Bestemmelse som den, der nu er foreslaaet i § 4, kunde være betryggende for Kirken. Det skal jeg paa ingen Maade modsigge. Jeg troer ogsaa, at den er betryggende for Kirken; men da jeg tillige ønsker, at der ikke i Loven indføres en Bestemmelse, som ikke er betryggende for Kirke- eller Tjendeeerne, forsaavidt der kan tillægges dem Eiendomsret, mener jeg dog, at det Hensyn, at det er betryggende for Kirken, ikke kan være det overveieende her, hvor vi omhandle en Lov, som netop gaaer ud paa at fastsætte Kirkeieernes Forpligtelse ligeoverfor Kirken. Her have Tjendeeerne en Berettigelse til at fordrø, at man ogsaa paaseer, hvad der kan være betryggende for dem. Den ærede Ordfører troede ogsaa at turde gaae ud fra den Forudsætning, at § 4, som den nu efter den høitærede Ministers Forslag er kommen ind i det andet Thing, er omtrent eensbetydende med Udvalgets ved 2den Behandling foreslaaede og da vedtagne § 5; men jeg troer rigtignok, at den ærede Ordfører i saa Henseende svæver i en Bidsfarelse, da det jo maa være i hans som i de øvrige Medlemmers Erindring, at det var netop efter Forslag af den høitærede Minister, at denne § 5 gik ud, fordi han troede, at naar den gik ud, var Kirkebestyrelsens Ret bedre varetagen, eller rettere, da var der ingen Fare for, at Kirkens Ret var præjudiceret, hvilket han der-